

РАДИСЛАВ КОНДАКОВ

ВРАГОВЕ

chitanka.info

Учението се приемаше от народа и бе пуснало здрави корени в цялата страна, а и извън нея. По чуден път то бе спечелило сърцата и душите на хората, и ги бе приютило в духовното си лоно. Но — усетили опасност, силни врагове, облечени във власт, като плевели задушаваша плодовете му. С хитростта на стара лисица и коварство на змия, те се бореха срещу служителите на доброто. И някои губеха поминъка си, други имотите си, а трети — всичко. Животът им бе станал тежък и труден, но те не се отказваха от учителя си — обичаха словото му, музиката, задружния живот и веселите разходки сред природата. И често се молеха, да се въдвори Царството Божие, а и Господ да им даде сили да победят враговете си, та да заживеят мирно, кротко и спокойно.

Един ден се бяха събрали със своя учител, на красива поляна, покрита с пъстър килим от ухайни цветя. Рано, след аления изгрев, учителят им изнесе беседа, която напои душите им с божествен нектар, и после в разговори и смях мина половината ден. И когато слънцето се изкачи високо в небето, с песен на уста, се втурнаха да пригответ общата трапеза, винаги обсипана щедро с различни плодове, зеленчуци и ядки. Но когато с поглед потърсиха учителя, за да кажат молитвата, остро жужене разцепи трептящия от чистота въздух. Тъмни, живи облаци закриха слънцето и се спуснаха към гладните послушници.

— Оси, оси! — провикна се някой.

— Огромни са! — ужаси се втори.

— Пазете се, жилият! — извика отчаяно трети.

Странни рояци от хора и оси, се извиха като танцуващи змии под звуците на сръчен факир, и се пръснаха из цялата поляна. И вече не жужене, а викове на ужас и болка се издигнаха към близката планина.

Никой не видя, че пред една покривките с плодове, в края на поляната, бе застанал мъж със снежнобяла коса и брада — учителят.

Той бавно вдигната дясната си ръка, а погледът му излъчваше власт и сила на господар.

Устните му се раздвижиха, и той прошепна тайнствени думи, които не се чуваха.

И в един миг осите замлъкнаха, а после, като посечени, замръзнаха на местата си.

Разчорлените ученици не вярваха на очите си, гледаха стъписани, а по-смелите побутваха неподвижно висящите гадини.

С бързо движение учителят свали ръката си и духна рязко в посока на близкия планински хълм.

Като отнесени от незнаен вятър, всички оси отлетяха натам.

Потънали в мълчание, изумените послушници, дори не се сетиха да благодарят на своя учител. Всички се взираха в облечената в бели ленени дрехи фигура, с други очи.

Тогава учителят каза:

— Мога да сторя същото на всички врагове на учението — но не искам!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.